

til at følge sin Politik og sin Taktik. Det, som sker ved denne Dagsorden, er jo omtrent det samme, som vilde være sket, hvis det ærede Medlem, som den Gang stod sammen med sin mangeaarige Modstander, det ærede 4de kongevalgte Medlem (Estrup), havde sejret ved første Behandling og faaet Forslaget afvist straks. Men da havde Stillingen jo ganske sikkert været klarere baade for det ærede Medlems Vedkommende og ogsaa meget klarere for den højtærede Regering.

Nu i sidste Øjeblik foreslaar altsaa den ærede Forslagsstiller, at Sagen skal afvises gennem en Dagsorden, og han overvinder Højre paa dette Punkt, han overvinder ogsaa sit eget Kød, kunde jeg næsten sige. Den ærede sidste Taler (Rottbøll), som i Udvalget har stillet sig ganske jævnsides med Højre og nu gaar over til sin Grupper Fører, hvad jo paa den anden Side ikke kan overraske saa meget, udtalte, at han nu var af den Mening, at et Fællesudvalg ingen Nytte kunde gøre, for Tiden var saa kort. Dertil maa jeg sige, at det er forunderligt, at det ærede Medlem for 4—5 Dage siden havde den stik modsatte Mening, for, som man erindrer, var det i Lørdags, at Betænkningen afgik fra det nedsatte Udvalg, og da stod det ærede Medlem endnu med den Mening, at Fællesudvalg var det, man skulde henvise til i denne Sag, og med hvilket man muligvis vilde kunne komme igennem Vanskelighederne. Uden at røbe nogen Udvalgshemmelighed maa jeg maaske have Lov til at sige, at dette Standpunkt har det ærede Medlem stadigt taget i Udvalget ud fra den Politik, som de Erikonservative plejer at drive, nemlig den at forhandle sig til Rette med den siddende Regering. Men nu er altsaa det ærede Medlem efter ganske faa Dages Forløb slaaet om og er gaaet over til at være enig med sin Fører, den ærede Forslagsstiller, deri, at Sagen nu brat skal afvises. Det er jo da interessant at høre den ærede Forslagsstillers Motivering deraf.

Han har for det første den Motivering, at Sagen trænger til en alsidig Drøftelse. Nu er Regeringens Forslag jo ganske klart. Det, det staar paa i denne Sag, er jo dette: Vil man vedtage en Forandring i Landstingets Sammensætning fra det

nuværende til det af Regeringen foreslaaede, som ligger ganske klart? Saa snart man siger enten Nej eller Ja til det, saa er man inde paa Behandlingen eller Afvisningen — hvad man vil. Men jeg kan ikke ret begribe, hvad en Kommission skulde kunne udrette i denne Sag. For Resten er jo den ærede Forslagsstiller ogsaa forsigtig, for den ærede Forslagsstiller henstiller til Regeringen, om en *eventuel* Kommission kunde bruges i denne Sag. Jeg skulde næsten tro, at den ærede Forslagsstiller ikke vilde græde, hvis der overhovedet ingen Kommission skulde komme ud af dette. Saa opnaaede han ligeledes, hvad han vilde, gennem denne Dagsorden, hvis denne Dagsorden bliver vedtaget, nemlig at Sagen nu pludselig standses. En alsidig Drøftelse af en Sag plejer man dog at foretage, inden Regeringen tager den op, og inden Rigsdagen behandler den. Men hvorledes foreligger denne Sag i Øjeblikket? Den foreligger saaledes, at Forslaget er vedtaget med ganske overvejende Fler-tal i Folketinget. Man har altsaa Folketingets Mening i denne Sag, og det vil sige, at man har Folkets Mening i denne Sag, hvis man da mener, at Folketinget sidder som Repræsentant for Folket. Man venter nu paa Landstingets Mening, og den ærede Forslagsstiller udretter nu ved sit Forslag dette, at man ikke faar Landstingets Mening at vide. Og her kommer jeg til den ærede Forslagsstillers anden Motivering, nemlig den — saa vidt jeg forstod, at en Grund til, at man nu skulde standse Sagen, var den, at den ikke havde fundet tilstrækkelig Tilslutning i Regeringspartiet. Det er ganske sikkert en meget om og venlig Stilling fra den højtærede Forslagsstiller, naar han er saa bange for, at der her skulde ske noget galt, fordi Sagen ikke havde faaet tilstrækkelig Tilslutning i Regeringspartiet. Men hvis Forslagsstilleren vil vide, hvad Regeringspartiets Stilling her i Salen er, saa er det jo ikke Vejen dertil, han er slaaet ind paa; saa er det jo Vejen at fremkalde en virkelig Afstemning her i Salen, saa man fik at vide, hvordan Regeringspartiet stod. Han er jo som andre sikker paa, at Radikale og Socialdemokrater svigter ikke i denne Sag; men han har en ikke smigrende Overbevisning med Hensyn til Re-